

Oostpool brengt statische zelfanalyse

Theater. Er moet licht zijn van Hannah van Wieringen door Oostpool. Gezien: 12/2 Huis Oostpool, Arnhem. Tournee t/m 10/4. Inl.: www.toneelgroepoostpool.nl

●●●○○

Door KESTER FRERIKS

Dit zegt een van de personages in *Er moet licht zijn* van Hannah van Wieringen voor Toneelgroep Oostpool: „Ik luister hoor/ luisteren heel belangrijk/ anders praten we om onszelf gerust te stellen/ wie was waar met/ ik heb net iets heel

raars gelezen of niet?/ over de ander en dat lezen?/ het was saai he?” De personages staan op een decorvloer van lege flessen; dat zag ik eerder, bij de voorstelling *Liefdesgeschiedenis van de eeuw* van Märta Tikkanen. Ze lopen over de smalle halzen, waardoor hun tred onzeker wordt. Dat is een mooi beeld om te suggereren dat de vijf karakters onwennig in het leven staan.

Het toneelstuk van Hannah van Wieringen (1982) gaat over een vriendengroep die opgroeit in een tijd van overdaad en zorgeloosheid. Ze zijn zelfbewust en doen

veel aan zelfanalyse. Er schuilt een vreemde tegenspraak in hun leefwijze: aan de ene kant zijn het maniakale praters, aan de andere kant durven ze niets te ondernemen.

Regisseur Marcus Azzini brengt enkele prachtige spelers bij elkaar, onder wie Sanne den Hartogh en Maria Kraakman. Ze richten zich rechtstreeks tot het publiek in een soepele, licht-realistische stijl die de nadruk legt op de taal. Hoe lofwaardig deze verbale en poëtische exercitie ook is, het werkt niet echt.

De acteurs uiten zich voorname-

lijk in monologen, waardoor er nauwelijks onderlinge spanning ontstaat. Ze staan. En praten. En blijken onderweg te zijn naar een feest waar ze nooit aankomen. Hoewel Sanne den Hartogh de outsider is, wordt zijn rol niet pijnlijk. Schrijfster Van Wieringen heeft geen enkele plotlijn in *Er moet licht zijn* aangebracht. En de regie volgt haar daarin secuur. Maar de afwezigheid van elke actie en elke oude toneelwet, zoals conflict, emotie of confrontatie, maakt het stuk statisch en ongrijpbaar. Het beklift niet.